

nin cando quede menos dun ano para a terminación de legislatura, nin cando se encontre en tramitación unha moción de censura, nin cando se encontre convocado un proceso electoral estatal, nin tampouco antes de que transcorra o prazo dun ano desde a última disolución por este procedemento.

En tal caso, o novo Parlamento que resulte da convocatoria electoral terá un mandato limitado polo termo natural da legislatura orixinaria».

Disposición derradeira única.

Esta lei orgánica entrará en vigor o mesmo día da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei orgánica.

Madrid, 26 de marzo de 2001.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

6007 LEI 2/2001, do 26 de marzo, pola que se crea o Consello Xeral de Colexios de Protésicos Dentais. («BOE» 75, do 28-3-2001.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

A Lei 2/1974, do 13 de febreiro, de colexios profesionais, modificada polas leis 74/1978, do 26 de decembro, e 7/1997, do 14 de abril, establece que cando, nunha determinada profesión, existan varias organizacións colexiais de ámbito territorial inferior ó nacional, se constituirá un Consello Xeral de Colexios, e a creación deste consello debe ter lugar mediante lei do Estado, a teor do previsto na Lei 12/1983, do 14 de outubro, do proceso autonómico.

A situación antes descrita prodúcese na actualidade en relación coa profesión de protésico dental, creada e regulada pola Lei 10/1986, do 17 de marzo, e da que o título oficial de formación profesional de segundo grao foi establecido polo Real decreto 541/1995, do 7 de abril, polo que resulta procedente constituír mediante esta norma o correspondente Consello Xeral de Colexios de Protésicos Dentais.

Artigo 1. Creación.

Créase o Consello Xeral de Colexios de Protésicos Dentais como corporación de dereito público, que terá personalidade xurídica e plena capacidade para o cumprimento dos seus fins de acordo coa lei.

Artigo 2. Relacións coa Administración xeral do Estado.

O Consello Xeral de Colexios de Protésicos Dentais relacionarase coa Administración xeral do Estado a través do Ministerio de Sanidade e Consumo.

Disposición transitoria primeira. Comisión Xestora.

Un. No momento da entrada en vigor desta lei constituirase unha Comisión Xestora composta por un representante de cada un dos colexios oficiais de protésicos dentais existentes no territorio nacional, sempre que fosen ou sexan formalmente creados pola correspondente comunidade autónoma.

Dous. A Comisión Xestora elaborará, no prazo de seis meses contados desde a entrada en vigor desta lei, uns estatutos provisionais reguladores dos órganos de goberno do Consello Xeral de Colexios de Protésicos Dentais, nos que se deberán incluí-las normas de constitución e funcionamento destes órganos, con determinación expresa da competencia independente, aínda que coordinada, de cada un deles.

Tres. Os estatutos provisionais remitiranse ó Ministerio de Sanidade e Consumo, que verificará a súa adecuación á legalidade e ordenará, se é o caso, a súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Disposición transitoria segunda. Constitución do Consello Xeral de Colexios de Protésicos Dentais.

Un. O Consello Xeral de Colexios de Protésicos Dentais quedará formalmente constituído e adquirirá personalidade xurídica e plena capacidade de obrar no momento en que se constituán os seus órganos de goberno conforme o previsto nos estatutos provisionais a que se refire a disposición anterior.

Dous. No prazo dun ano desde a súa constitución, o Consello Xeral de Colexios de Protésicos Dentais elaborará os estatutos previstos no artigo 6.2 da Lei de colexios profesionais, que serán sometidos á aprobación do Goberno a través do Ministerio de Sanidade e Consumo.

Disposición derradeira única. Entrada en vigor.

Esta lei entrará en vigor o día seguinte ó da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 26 de marzo de 2001.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

6008 LEI 3/2001, do 26 de marzo, de pesca marítima do Estado. («BOE» 75, do 28-3-2001.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

A tradición e importancia da actividade pesqueira da flota española e do noso comercio de produtos da pesca, coa existencia de rexións altamente dependentes das ditas actividades, configuraron un subsector económico de grande importancia no conxunto da economía nacional, que obriga ó establecemento dun marco legislativo enunciador dos principios xerais orientadores do réxime xurídico do sector económico e productivo da pesca.

En efecto, a flota española é a máis importante da Comunidade Europea, aínda que a importancia económica e social do sector pesqueiro non pode estimarse unicamente tendo en conta a actividade estritamente extractiva, xa que as especiais características da actividade confírenlle un efecto multiplicador extraordinario. Así, o que xenericamente coñecemos como sector económico pesqueiro é un conglomerado de actividades intimamente relacionadas que, baseadas na explotación e aproveitamento dos recursos mariños vivos, abrangue actividades como a pesca extractiva, a comercialización, a transformación, a construción naval, a industria auxiliar e os servizos relacionados, que configuran un conxunto económico e social inseparable.

O feito de que a actividade pesqueira se basee na explotación de recursos vivos renovables, confírelle á correcta xestión destes unha importancia preponderante sobre o resto dos aspectos da política pesqueira. Sen recursos, ningunha das demais actividades relacionadas que configuran o sector pesqueiro no seu conxunto ten sentido ningún. É por tanto de capital importancia asegurar que o seu aproveitamento se realice baixo canons que aseguren a sustentabilidade da actividade, como único medio para lograr un aproveitamento óptimo e duradeiro.

As poboacións de peixes distribúense en determinadas áreas dos mares e océanos, sen entender de fronteiras políticas. É bioloxicamente imposible pretende-la xestión dunha parte do conxunto da poboación sen contar co resto da comunidade, que mantén entre si estreitas interaccións. Por este motivo, con frecuencia a cooperación internacional constitúe o «sine qua non» dunha adecuada xestión dos recursos pesqueiros.

O artigo 130.1 da nosa Constitución empraza os poderes públicos para modernizaren e desenvolveren tódolos sectores económicos, con especial referencia ó sector pesqueiro. Os principios constitucionais de liberdade de empresa no marco da economía de mercado e a función social da riqueza nacional, contidos nos artigos 38 e 128, son a base da regulación do sector pesqueiro contida nesta lei.

Desde a integración de España nas comunidades europeas, as institucións comunitarias asumiron boa parte das competencias que o Estado tiña na materia, conforme a previsión contida nos artigos 93 e 96 da Constitución. O dereito comunitario, e por tanto a política pesqueira común, pasaron a formar parte do ordenamento interno.

A política pesqueira común e a xestión da pesca marítima baséanse na protección dos recursos, e tenden a logra-lo desenvolvemento sustentable do sector pesqueiro, mediante un réxime baseado no equilibrio das disponibilidades existentes e a súa explotación racional e responsable, de modo que se consiga o emprego óptimo dos factores de produción, favorecendo así a rendibilidade e mellorando as condicións socioeconómicas do sector pesqueiro a medio e longo prazo, especialmente a das poboacións locais dependentes da pesca.

Na orde internacional, a Convención das Nacións Unidas sobre Dereito do Mar de 1982, ratificada por España mediante instrumento do 20 de decembro de 1996, empraza os estados para que incorporen ó seu ordenamento interno as medidas de xestión responsable dos recursos pesqueiros, tanto nas súas zonas económicas exclusivas como en mar aberto, correspondéndolle á Comunidade Europea a obriga de establece-las medidas necesarias en relación cos nacionais dos estados membros, así como a competencia para cooperar con países terceiros e organismos internacionais coa finalidade de conservar e protexe-los recursos vivos. As conferencias

e convenios internacionais establecen compromisos para os estados, que han de orienta-la súa política pesqueira cara a obxectivos concretos. Así, os obxectivos derivados da Conferencia das Nacións Unidas sobre Medio Ambiente e Desenvolvemento e o Código de Conduta da FAO para a Pesca Responsable forman parte, así mesmo, do marco xurídico aplicable á actividade pesqueira.

Pola súa parte, os múltiples acordos de pesca entre a Comunidade Europea e países terceiros en nome dos estados membros, conteñen a normativa que ten que respecta-la nosa flota en augas dos ditos estados, coa correspondente obriga de velar polo seu cumprimento.

Pola súa banda, o ámbito da actividade comercial dos produtos da pesca viuse modificado pola política pesqueira común, os acordos da Organización Mundial do Comercio e o Espacio Económico Europeo, que produciron modificacións substanciais nos intercambios comerciais.

De conformidade coa xurisprudencia do Tribunal Constitucional, o exercicio da potestade normativa estatal esixe unha interpretación do alcance e os límites da competencia lexislativa do Estado definida na Constitución e nos estatutos, imprescindible, en todo caso, no «iter» de elaboración de toda norma ou acto dos poderes públicos.

O artigo 149.1.19.^a da Constitución atribúelle ó Estado a competencia exclusiva en materia de pesca marítima, sen prexuízo das competencias que na ordenación do sector se lles atribúan ás comunidades autónomas. Pola súa vez, o artigo 148.1.11.^a establece a competencia exclusiva das comunidades autónomas en materia de pesca en augas interiores, marisqueo e acuicultura. Os estatutos de autonomía atribúenlles ás comunidades autónomas competencias de desenvolvemento lexislativo e execución da normativa básica do Estado en materia de ordenación do sector pesqueiro. A doutrina do Tribunal Constitucional dotou de contido material os títulos competenciais «pesca marítima» e «ordenación do sector pesqueiro». A lei regula o ámbito estrito da pesca marítima, competencia exclusiva do Estado e por tanto vedada á acción normativa e executiva das comunidades autónomas, e contén as imprescindibles garantías de certeza xurídica na definición da normativa básica en materia de ordenación do sector pesqueiro, o que permitiría ás comunidades autónomas exercer-las súas competencias de desenvolvemento e execución do marco xurídico estatal establecendo os ordenamentos complementarios que satisfagan os seus propios intereses.

A lei establece, así mesmo, ó abeiro do artigo 149.1.13.^a da Constitución, a normativa básica sobre a comercialización dos produtos pesqueiros, regulando a súa importación consonte a competencia exclusiva do Estado establecida no artigo 149.1.10.^a A necesaria coherencia da política económica esixe un marco xurídico común que asegure un tratamento uniforme en todo o territorio nacional da dita actividade comercial, para a consecución dos obxectivos económicos do sector pesqueiro, evitando que se produzan disfuncións pola estreita interdependencia das actuacións comerciais, non só entre si senón tamén en relación directa coa actividade extractiva, xa que a prohibición de comercializar produtos capturados contravindo a normativa sobre protección e conservación dos recursos pesqueiros é a forma máis eficaz de disuasión de capturas ilegais e a mellor garantía dunha política de pesca responsable. Correspondelhes ás comunidades autónomas, no exercicio das competencias estatutarias asumidas en materia de comercio interior, o desenvolvemento e execución da normativa básica no seu ámbito territorial, co fin de lograr